

защото ме мислѣха за неговъ съотечественникъ, та се боѣха, да не би да запокитя и азъ турската вѣра. Тѣзи мисли се осилиха въ мене, особено слѣдъ отиването отъ Икония на моятъ покровителъ, Ахмедъ-паша, когото бѣха повикали въ Цариградъ, — а на негово мѣсто бѣше дошелъ нѣкой-си Исмаилъ-паша, още младъ и дързовитъ Турчинъ, който не ни зачиташе за нищо.

Тая си мисль съобщихъ азъ на Халила, защото ненамирахъ въ себе-си толкозъ душевна сила, да го извърша самичкѣ. Халилъ, кѣто сжщъ Черногорецъ, дочака предложението ми съ най-голяма радостъ и ние почнахме тутакси да тѣкнимъ, по кой начинъ трѣбва да избѣгаме, и въ коя посока трѣбва да ударимъ.

Ние смислѣвахме, че Турцитѣ ще ни дирятъ най-напредъ по пѣтътъ къмъ морето, или по сѣверниятъ пѣтъ къмъ Цариградъ — зарадъ това, една вечеръ, ударихме въ съвсѣмъ противната посока, — та се униктихме къмъ-на-вжтрѣ въ Малка-Азия, къмъ Марашъ.

Денемъ преспивахме въ нѣкоя яма, вечеръ наблюдавахме до нѣкое село, та си купувахме каквото ни трѣбва, и се научвахме за пѣтищата и пѣтечкитѣ, — а нощѣ си пакъ пѣтувахме. Въ разнитѣ критически случаи, въ които непаднахме, спасяваше ни генилната ми лажливостъ, та тѣй, слѣдъ 20-дневно пѣтуване, стигнахме честито въ Марашъ.

Марашъ е доста голѣмо, но съвсѣмъ запустено, мѣсто, населено главно съ християни отъ карамайско и арабско потекло.

Въ нѣкакъвъ-си конакъ живѣеше нѣкакъвъ турски ага, той по-такъвъ-или-онакъвъ начинъ събираше данъкътъ, и пращаше го на валията въ Икония; друга власть — кажи — че нѣмаше. Черковна власть нѣмаше я ни до толкозъ, и въ Маранъ, подиръ смъртъта на